

Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ: «Ο Παληάτσος», θέατρο 'Αργυροπούλου.

Ἀπὸ τοὺς «γέροντες» θεατρικούς συγγραφεῖς ἐμεῖς οἱ «νέοι» ξεχωρίζουμε τὸν κ.

Θ. Συναδινό. Ὑπάρχει μεταξύ μας μιὰ ψυχικὴ συγγένεια κι' ὅσοι ποθοῦν τὸ Θέατρό μας νὰ ἐκφράσει κάτι τι πιὸ πνευματικὸ, μόνο στὸν κ. Συναδινό θὰ ἔχουμε νὰ στραφοῦνε, γιατί μόνος αὐτὸς δὲν γράφει ἐρωτόλογα ἢ κούφιεσ κινήματογοσφικὲς ἀρλοῦμπεσ. Ζητάει νὰ φανερώσει κάτι πιὸ βαθύ και νὰ μᾶς μιλήσει μέσ' ἀπὸ ἥρωεσ πραγματικούς. Εἶναι ἀκόμη ὁ συγγραφέας πὺ γράφει συνεχῶσ, ἐνῶ οἱ περισσότεροὶ ἔχουμε σιγήσει και τέλος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πὺ ἡ προεδρεία του στήν Ἐταιρεία τῶν Θεατρικῶν συγγραφέων ὀργανώνεται και προχωρεῖ πρὸσ τὸν προορισμό της. Βέβαια πιὸ παλληκαρίσιο θὰ ἦταν, οἱ «νέοι» νὰ δημιουργοῦσαν μόνοι τοὺς τὸ καθεστῶσ τοὺς, μὰ στήν ἐποχή μας πρόοδο δὲν γίνεται και ἀναγκαστικά μιὰ φορὰ πὺ δὲν εἶμαστε «μοναχικά ἄτομα», ὥστε νὰ περιμένουμε σάν τις γκαμήλεσ νὰ μᾶς θρέψουν οἱ κειμπούρεσ μας, φυσικό εἶναι νὰ γυρίζουμε πρὸσ ἄλλεσ πρεσβύτερεσ μορφέσ, πὺ δικαιολογοῦνε τις ἐλπίδεσ μας. Τουλάχιστον, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, νὰ μιλάει κανεῖς μ' ἕνα φιλικὸ πρόσωπο, πὺ δὲν ἔχει τὸ φαρμάκι στὰ χεῖλεσ και τις ὀχτεσ μέσα στήν καρδιά.

Μὲ τὸ καινούργιο του τὸ ἔργο ὁ κ. Θ. Συναδινόσ ἀφήνει τοὺς «ἀριστοκράτεσ» του και κάνει μιὰ ἐμβάθυνση πρὸσ τὴν οὐσιαστικότερη κοινωνική παρατήρηση, ὅπωσ τὸ εἶχε κάνει και ἄλλοτε. Δὲν ἔχουμε τώρα καταστάσεισ ἀπαλέσ και μᾶλλον ἀνώδυνεσ δὲ γελάμε τώρα μὲ κωμικοὺς τύπουσ, ἀλλὰ γελάμε, γιατί βλέπουμε τὰ πάθη νὰ λυώνουν τις ψυχέσ ἢ νὰ τις στρεβλώνουν, νὰ τοὺς πνίγουν τὴ χαρὰ της ζωῆσ και ἐνῶ εἶναι τόσο τραγικοί, ἢ ἴδια τοὺς ἢ τραγικότητα τοὺς κάνει γελοίοσ, γιατί εἶναι τραγικότητα ἐντελῶσ ταπεινή, ἐγωῖστική και ἀντικοινωνική.

Ἀρχίζει ὁ «Παληάτσος», ἀπάνω στήν Πλάκα και εἶναι ἀλήθεια ὁμορφη εἰκόνα ἢ Ἀκρόπολη στὸ βάθος, ἂν και τὰ σκηνικό δὲν εἶναι ἄψογα. Βλέπουμε ἀμέσωσ-ἀμέσωσ μέσα σ' αὐτὴ τὴ χαριτωμένη πράξη νὰ παρουσιάζονται ζωντανὸ ἄνθρωποι και οἱ ἠθοποιοὶ τοὺς παίζουν γραμμὴ ὄλο μ' ἐπιτυχία. Ζοῦν μέσα σ' ἑλληνικό ἔργο, σύμφωνο μὲ τὸ αἶσθημά τοὺς και δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι καλοὶ, ὅπωσ εἶναι ὁ κ. Λαμπάκης, ὁ κ. Ξεν. Ἀργυρόπουλοσ, ὁ κ. Τ. Ἀνθίδησ, ἢ κ. Νανά Ποσπαδοπούλου μὲ τὴν ἔκτακτη δευτέρῃ της ἐμφάνιση και ἢ κ. Γαῖτανάκη. Ἄριστος ἀλήθεια εἶναι ὁ κ. Παλμύρας ξαναζωντανεμένος τώρα τελευταία και θαυμάσιος ζητιάνοσ μὲ τὸ νατουραλιστικό παίξιμό του. Καλόσ, μὲ τὸ μικρό του τὸ ρόλο ὁ κ. Κατράκης, νέοσ «ἐραστήσ» τοῦ θιάσου, πὺ και σὲ προηγούμενο ἔργο ἔπαιξε μὲ τρόπο πὺ δὲν τὸ περίμενα τόσο καλόσ και δημιουργικόσ ἦταν! Ἀξιόλογο γκαρσόνι ὁ κ. Τ. Χριστοφορίδησ, πὺ τώρα πρωτοεμφανίζεται στήν Ἀθήνα και πὺ εἶμαι βέβαιοσ πὺσ πρόκειται νὰ πάρει σημαντική θέση μέσα στὸ θέατρό μας. Μοναδικὴ ἢ δ. Λώρη σ' ἕνα μοτάζο μὲ χάρη και μὲ μπριο, πὺ θὰ ἔλεγε κανεῖς ὅτι ἔχει χρόνια στὴ σκηνή ἢ ὀμιλία της προσεγμένη και σαφής πρὸσδεύει σταθερά και γοργά. Ἐξαίρετοσ ὁ κ. Χέλμησ, κυρίαρχοσ στήν τρίτη πράξη πὺ ἐμφανίζεται. Ἄψογη ἢ κ. Γιώτα Ἀργυροπούλου και μάλιστα στήν τελευταία πράξη. Ὁ ἴδιοσ ὁ κ. Ἀργυρόπουλοσ γεμάτοσ νεύρα, ζωντάνια και γλόγα μὲ τὸ πρόσωπό του τὸ φιαγμένο περίφημο και ντυμένοσ ἐκφραστικά μὲ τὸν ἀνασυρτό του παναμά και μὲ τὴν πολυποικίλη φινέτσι του στίσ διάφορεσ φάσεισ τοῦ δύσκολου ρόλου του. Ἡ ἐκπληξη ὀμως γιὰ τὸ κοινό, ἂν και ὄχι και γιὰ μένα, πὺ τὸν ἤξερα, ἦταν ὁ κ. Παντόπουλοσ. Βρῆκε τὸ ρόλο του. Ἐπαιξε πραγματικῶσ ἄριστα και χωρὶσ χάσματα. Ἡ σιλουέττα του στήν πιὸ κατάλληλη φόρμα σχετικά μὲ τὸ ἔργο και ἢ μάσκα του ἐπαρχιώτικη και ἀκριβῶσ ἐκεῖνο πὺ ἀπαιτοῦσε ὁ ρόλοσ. Γενικά ὁ κ. Παντόπουλοσ τὸ Σταῦρο Δανά τὸν ἔπαιξε σάν ξεχωριστόσ ἠθοποιοόσ και πάντα στέκεται δίπλα στὸν κ. Ἀργυρόπουλο χωρὶσ νὰ ζημιώνεται ἀπὸ τὸ ἐπιβάλλον τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ πρωταγωνιστῆ μας.